



— О-о-о! — Нѣкой, наистина, плачеше и викаше отдолу.

— Любо, фенерчето! — викна изведнажъ Слави. — Тамъ е падналъ нѣкой. Ехо-о!... — Усоята прокѣнтѣ и отдолу се отекна плачливо: Е-хо-о!...



Електрическото фенерче шракна и освѣти голѣмъ кржгъ. Слави отново изкомандува.

— Сега, хайде съ мене! — И тримата се смѣкнаха надолу, отдето идѣше гласътъ. Той се чуваше все по-близу — уплашенъ, жаленъ гласъ на

дете. Когато приближиха съвсемъ, изведнажъ Чочо извика:

— Бате Славе, Бонка, наша Бонка! Познахъ я по плача!

Следъ една-две минути фенерчето освѣти момичето, седнало на единъ камѣкъ до рѣката, обезумѣло отъ страхъ, цѣло въ сълзи, съ изподраскани бузи.

— Що щешъ ти тука, мари? — викна Слави. — Тю-ю, че ни изплаши! Хайде, ставай да вървимъ!

Бонка хълцаше още, разплакана и засмѣна, и разправяше:

— Вървѣхме всички... азъ се спуснахъ да бера цвѣтя и съмъ изостанала самичка... Взехъ да се катеря — паднахъ и си ударихъ крака... Сега не мога да стѣпя на него... Мамо-о, че страшно бѣше! Какъ не ме изяде нѣкоя мечка, не знамъ... Викахъ, викахъ — никой нѣма... Чакъ като чухъ музиката на Любо, и ви познахъ. Тогазъ малко се зарадвахъ, и по-силно завикахъ...

Любенъ погледна гордо къмъ Слави:

— Видѣ ли, бате Славе, музиката пакъ свѣрши работа!

— Че ти пѣкъ какъ позна неговата музичка? — рече Слави.

Бонка обърса сълзитѣ си, и се позасмѣ: